

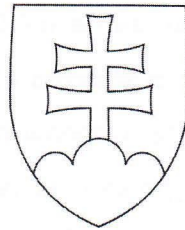
OKRESNÝ SÚD
POVAŽSKÁ BYSTRICA

Došlo: 19. 03. 2014

0 ____ hod. ____ min. ____ krát
príloh ____ rubrik ____

10C 200/10

4Co/177/2012 – 738
3710210928

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Oľgy Lichnerovej a sudkýň JUDr. Alice Beňovej a JUDr. Ivety Martinákovovej v právnej veci navrhovateľa MEGAW _____, Považská Bystrica, IČO: _____, zastúpeného _____, advokátkou, Advokátska kancelária Považská Bystrica, _____, proti odporcovi MTS s.r.o. Považská Bystrica, so sídlom Žilinská 790/17, Považská Bystrica, IČO: 36 302 881, zastúpenému _____, advokátom, Advokátska kancelária Považská Bystrica, _____, o určenie, že odporca neoprávnene zasiahol do práva na ochranu mena a dobrej povesti navrhovateľa, zdržanie sa neoprávnených zásahov do dobrej povesti navrhovateľa a o poskytnutie zadosťučinenia navrhovateľovi, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 5. apríla 2012, č.k. 10C/200/2010-718 takto

r o z h o d o l:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti vo výroku, ktorým vo zvyšnej časti návrh navrhovateľa zamietol a vo výroku o náhrade trov konania p o t v r d z u j e .

Navrhovateľ je p o v i n n ý zaplatiť odporcovi náhradu trov odvolacieho konania – trov právneho zastúpenia, vo výške 79,58 eur, k rukám advokáta _____, do troch dní.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa určil, že odporca zaslaním listu zo dňa 09.11.2010 adresovaným Obci Sverepec a poslancom obce neoprávnenne zasiahol do práva na ochranu mena a dobrej povesti navrhovateľa. Odporca nepravdivo uviedol, že „navrhovateľ sa dopúšťal trestného konania“, že „nemal zmluvu, ktorá sa uvádza v prípravnom konaní na vybudovanie novej kazety“ a že „navrhovateľovým konaním vznikla Obci Sverepec značná strata a nedôvera občanov.“ Vo zvyšnej časti súd návrh zamietol. Konanie v časti o zaplatenie 10.000 Eur zastavil podľa § 96 ods. 1,2 O.s.p. Žiadnemu z účastníkov nepriznal právo na náhradu trov konania. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že z potvrdenia o registrácii Obvodného úradu životného prostredia v Považskej Bystrici zo dňa 15.01.2008 zistil, že spoločnosť navrhovateľa bola registrovaná ako právnická osoba s predmetom činnosti preprava a vývoz zmesového komunálneho odpadu, ktorú vykonáva od 14.01.2008. Slovenská inšpekcia životného prostredia, Išpektorát životného prostredia Žilina rozhodnutím č. 7999-35247/2008/Chy/770290104/Z2-U zo dňa 24.10.2008 vydala úpravu integrovaného povolenia č. 926/770290104/303-KU zo dňa 21.03.2006 na vykonávanie činnosti v prevádzke „Skládka KO Sverepec“ vydaného pre prevádzkovateľa MTS, s.r.o. Považská Bystrica na nového prevádzkovateľa Megaw s.r.o. Považská Bystrica. Dňa 27.12.2007 bola uzatvorená zmluva medzi Mestom Považská Bystrica ako odberateľom služieb a spoločnosťou Megaw s.r.o. so sídlom Václavské náměstí Praha 1, IČO: ako dodávateľom služieb o poskytovaní služieb č. 296/2007 v oblasti nakladania s komunálnym odpadom - prevádzkovanie skládky. Podľa článku II predmetom zmluvy bolo prevádzkovanie skládky KO Sverepec - Záuhlište a skládkovanie odpadov v súlade so zákonom o odpadoch a v súlade s ďalšími súvisiacimi predpismi. Dňa 03.01.2008 uzatvorila spoločnosť Megaw spol. s.r.o., so sídlom Václavské náměstí Praha 1, IČO: ako odberateľ služieb so spoločnosťou navrhovateľa Megaw Slovakia spol. s.r.o., so sídlom Považská Bystrica, IČO: ako dodávateľom služieb zmluvu na poskytovanie služieb č. 025/2007, v ktorej sa dodávateľ služieb zaviazal prevádzkovať skládku KO Sverepec - Záuhlište a skládkovať odpad v súlade so zákonom o odpadoch a v súlade s ďalšími súvisiacimi predpismi. Podľa čl. II bod 2.2 sa spoločnosť navrhovateľa ako dodávateľ služieb zaviazal poskytnúť služby v nasledovnom rozsahu činnosti: vývoz komunálneho odpadu od obyvateľstva a podnikateľských subjektov a

organizácii so sídlom v Meste Považská Bystrica, prípadne od subjektov, ktorí formou objednávky o takýto vývoz požiadajú, vývoz malých smetných nádob z verejných priestranstiev, vývoz objemného odpadu, ktorým je komunálny odpad a drobný stavebný odpad. Dňa 09.11.2010 adresoval odporca Obecnému úradu Sverepec list s nasledovným textom: „Na základe Vášho listu zo dňa 04.11.2010, č. j. 784/2010 ste nám sprístupnili informácie, ktoré sme od vás požadovali. Podľa týchto informácií Vám spoločnosť Megaw s.r.o. neuhrádzala poplatok za uskladnenie odpadu podľa zákona č. 17/2004 Z. z. o poplatkoch za uloženie odpadov. Naša spoločnosť má informácie o tom, že spoločnosť Megawaste Slovakia spol. s.r.o. vystupuje ako majiteľ skládky KO Sverepec a aj vážne lístky sú na neexistujúcu skládku „Megaw - skládka Sverepec“. Dôkazom sú vážne lístky, zmluvy, ktoré podpisovala spoločnosť Megaw s.r.o. s obecnými úradmi v okrese Púchov. Neobsahovali vôbec informácie o zaplatení zákonného poplatku podľa hore citovaného zákona. Tieto zmluvy mohol podpisovať len štatutár Mesta Považská Bystrica a nikto iný. Dôkaz: rozhodnutie Mesta Považská Bystrica zo dňa 16.12. 2009, č. j. 9399/09, zmluva na zneškodnenie odpadu a vážny lístok. Máme zato, že spoločnosť Megaw s.r.o. úmyselne uzatvárala zmluvy, na ktoré nemala oprávnenie od majiteľa skládky Mesta Považská Bystrica a tým sa dopúšťala trestného konania a OU Sverepec jeho konaním vznikla značná strata a tiež aj nedôvera občanov obce Sverepec. Preto Vás žiadame, aby zástupca obce ako aj zastupiteľstvo OU Sverepec zvažilo spoluprácu so spoločnosťou Megaw s.r.o., ktorá nezákonne získavala finančné prostriedky patriace obci Sverepec. Naša spoločnosť má ďalšie dôkazy o tom, že spoločnosť Megawaste Slovakia spol. s.r.o. nemala zmluvu, ktorá sa uvádza v prípravnom konaní na vybudovanie novej kazety, na prevádzkovaní skládky ale túto zmluvu mala spoločnosť Megaw s.r.o. Praha I. Máme podozrenie, že táto zmluva bola pozmenená alebo inak upravená zatiaľ neznámou osobou. Týmto Vás žiadame, aby ste dôkladne prešetrili tieto zmluvy skôr ako bude vydané kolaudačné rozhodnutie, pretože v opačnom prípade obci Sverepec budú vznikať škody. Navrhovateľ sa v konaní domáhal určenia, že odporca listom zo dňa 09.11.2010 neoprávnené zasiahol do jeho práva na ochranu mena a dobrej povesti, zároveň jeho návrh obsahoval aj zdržovaciú žalobu smerujúcu k tomu, aby sa odporca zásahov do dobrej povesti právnickej osoby navrhovateľa zdržal. Zároveň bola obsahom satisfakčná žaloba spočívajúca v písomnom ospravedlnení odporcu doručenom na Obecný úrad Sverepec a všetkým poslancom Obecného zastupiteľstva a jeho zverejnenia na verejnej tabuli v Obci Sverepec. Zodpovednosť za

neoprávnené zásahy do dobrej povesti právnických osôb je osobitným druhom občiansko-právnej zodpovednosti, ktorá je konštruovaná ako prísne objektívna zodpovednosť, t. j. zodpovednosť bez ohľadu na zavinenie subjektu zásahu. Zákon neposkytuje ochranu proti akémukoľvek zásahu, ale len proti takému zásahu, ktorý je neoprávnený. Neoprávneným zásahom je zásadne každé nepravdivé tvrdenie alebo obvinenie, ktoré zasahuje práva chránené ustanovením § 19b OZ. Ak zásah do dobrej povesti právnickej osoby spočíva v skutkových tvrdeniach, pôvodca neoprávneného zásahu sa zbaví /na ňom je dôkazná povinnosť/ občianskoprávnej sankcie, len ak preukáže, že tieto tvrdenia sú pravdivé /tzv. dôkaz pravdy/. Súd bol v konaní povinný preskúmať, či skutkové tvrdenia odporcu v liste zo dňa 09.11.2009 sú bez akéhokoľvek skutkového základu, a či ide o tvrdenia majúce difamačný charakter. To znamená, že tvrdenie musí byť objektívne spôsobilé zasiahnuť do dobrej povesti právnickej osoby. ad 1/ Odporca v liste zo dňa 09.11.2010 adresovanému Obci Sverepec a poslancom uvedenej obce uviedol, že navrhovateľ uzatváral zmluvy, na ktoré nemal oprávnenie. V konaní bolo nesporne preukázané, že navrhovateľ v roku 2009 uzatvoril zmluvy s obcami púchovského okresu, v ktorých sa zaviazal uložiť odpad na skládku KO vo Sverepci vyprodukovaný a dovezený obcami púchovského okresu a to Nimnica, Dohňany, Lazy pod Makytou, Dolné Kočkovce, Záriečie, Vydrná, Horná Breznica, Mestečko, Lednické Rovne, Mojtín, Lysá pod Makytou, Zubák a Lúky. Zo zmluvy č. 296/2007 uzatvorenej medzi Mestom Považská Bystrica a spol. Megaw s.r.o. súd zistil, že v zmluve boli presne definované povinnosti spoločnosti Megaw s.r.o. a to v článku IV. bod 4.1 a bod 4.2. Zmluva neobsahuje žiadne písomné ustanovenie o tom, že by bol navrhovateľ resp. spol. Megaw s.r.o. oprávnená uzatvárať vo vlastnom mene zmluvy s inými subjektami o uložení odpadu na skládku KO Sverepec - Záuhlište. Taktiež takéto oprávnenie nevyplýva prevádzkovateľovi skládky zo žiadneho ustanovenia zákona č. 223/2001 o odpadoch. Preto je potrebné vychádzať z ustanovenia § 123 OZ, podľa ktorého vlastník je v medziach zákona oprávnený predmet svojho vlastníctva držať, užívať, požívať jeho plody a úžitky a nakladať s ním. Mesto Považská Bystrica si objednalo zmluvou o poskytovaní služieb č. 296/2007 zo dňa 27.12.2007 u spoločnosti Megaw s.r.o. služby spočívajúce v skládkovaní odpadov a služby, ktoré sú presne definované v čl. IV. bod 4.1 a bod 4.2. Žiadne svoje právomoci vyplývajúce z vlastníckeho práva ku skládke Mesto nepreviedlo na spoločnosť Megaw s.r.o. Oprávnenie s vecou nakladať sa napĺňa právnymi úkonmi, najmä zmluvami, ktoré bol naďalej oprávnený uzatvárať iba vlastník skládky, teda Mesto Považská Bystrica. Keďže v

žiadnom inom predpise súkromného práva než v Občianskom zákonníku sa neobjavuje úprava obsahujúca definíciu a obsah vlastníckeho práva, z ustanovenia § 123 treba vychádzať pri posudzovaní akejkoľvek otázky spojenej s vlastníctvom bez ohľadu na to, o aký právny vzťah ide. Takéto postavenie Mesta potvrdilo aj samotné Mesto Považská Bystrica vo svojom rozhodnutí č. 9399/09 zo dňa 16.12.2009, v ktorom sa jednoznačne Mesto Považská Bystrica vyjadrilo, že od júna do augusta 2009 bolo vlastníkom skládky odpadu vo Sverepci a podpisovanie zmlúv viažucich sa k odplatným plneniam na skládke bolo iba v kompetencii štatutárneho orgánu Mesta Považská Bystrica. Na základe uvedených dôkazov bolo jednoznačne preukázané, že odplatné zmluvy o uložení odpadu na skládke vo Sverepci bolo oprávnené uzatvárať iba Mesto Považská Bystrica a nie spoločnosť navrhovateľa. Navrhovateľ nemal žiadne zákonné ani zmluvné oprávnenie k tomu, aby takéto zmluvy uzatváral, pričom bolo preukázané, že k uzatvoreniu takýchto zmlúv z jeho strany v roku 2009 / konkrétne 26.2.2009/ došlo. Odporca teda v liste zo dňa 09.11.2010 pravdivo uviedol, že navrhovateľ uzatváral zmluvy, na ktoré nemal oprávnenie. Keďže odporca v liste zo dňa 09.11.2010 uviedol pravdivú informáciu, nemožno jeho konanie považovať za zásah do dobrej povesti navrhovateľa, pretože odporca v liste oznamoval Obci Sverepce pravdivé informácie. Rozhodujúcim bola skutočnosť, že Mesto Považská Bystrica je vlastníkom skládky vo Sverepci, toto vlastníctvo k skládke malo aj v rozhodnom období v roku 2009, a z neho jednoznačne vyplývalo právo uzatvárať odplatné zmluvy týkajúce sa skládky vo Sverepci. Navrhovateľ bol v postavení poskytovateľa služieb v prospech Mesta Považská Bystrica a to ho neoprávňovalo vo vlastnom mene uzatvárať zmluvy o uložení odpadu, teda odplatné zmluvy s inými subjektmi tak, ako to učinil v roku 2009 s obcami púchovského okresu a ďalšími tromi subjektmi. V tomto smere odporca preukázal pravdivosť svojho tvrdenia a preto návrh navrhovateľa v tejto časti nie je opodstatnený. Keďže sa jednalo o pravdivé tvrdenie odporcu, nemožno hovoriť o neoprávnenom zásahu. Odporca v liste zo dňa 09.11.2010 uviedol, že spoločnosť navrhovateľa úmyselne uzatvárala zmluvy, na ktoré nemala oprávnenie od majiteľa skládky Mesta Považská Bystrica a tým sa dopúšťala trestného konania. Súd v civilnom konaní nie je oprávnený posudzovať konanie z hľadiska trestnoprávnej zodpovednosti. Súd v občiansko-súdnom konaní nemôže konštatovať trestno-právnu zodpovednosť, táto právomoc prináleží orgánom činným v trestnom konaní, trestná činnosť môže byť len predmetom vyšetrovania orgánov činných v trestnom konaní. Rešpektujúc preto zásadu prezumpcie neviny odporca zasiahol do dobrej povesti navrhovateľa, keď tvrdil, že sa dopúšťal

trestného konania. Odporca nepredložil žiadne rozhodnutie orgánu činného v trestnom konaní o tom, že sa navrhovateľ dopustil trestného činu a preto nemôže tvrdiť, že sa dopúšťal trestnej činnosti. Takýto jeho výrok zasiahol do dobrej povesti navrhovateľa. Je nepochybné, že nebolo preukázané právoplatným rozsudkom súdu, že navrhovateľ spáchal trestnú činnosť a v tom spočíva podstata neoprávnenosti zásahu odporcu do práv navrhovateľa. Pre úspešné uplatnenie nároku na ochranu dobrej povesti postačuje, že zásah bol spôsobilý ohroziť alebo narušiť dobrú povesť navrhovateľa. V prejednávanej veci bola ohrozená dobrá povesť navrhovateľa pred jej obchodným partnerom Obcou Sverepec, pred poslancami obecného zastupiteľstva Obce Sverepec. Pri rozhodovaní súd prihliadol na všetky okolnosti prípadu a dospel k záveru, že určenie, že uvedený výrok odporcu je nepravdivý, je postačujúce, aj vzhľadom k tomu, že navrhovateľ nebol vystavený ďalším následkom a naďalej jeho obchodná spolupráca s Obcou Sverepec pokračovala napriek obvineniu vznesenému odporcom pred Obcou Sverepec a Obecným zastupiteľstvom obce. Bývalý starosta obce potvrdil, že spolupráca s navrhovateľom pokračovala aj po obdržaní listu odporcu zo dňa 09.11.2010. ad 2/ Odporca v liste zo dňa 09.11.2010 Obci Sverepec a poslancom obce uviedol, že navrhovateľ získava nezákonne finančné prostriedky patriace Obci Sverepec. Podľa vlastného vyjadrenia pri tomto tvrdení vychádzal z informácie, ktorú mu poskytla Obec Sverepec dňa 04.11.2010, keď uviedla, že spoločnosť navrhovateľa v roku 2009 poplatok podľa zákona č. 17/2004 o poplatkoch za uloženie odpadov Obci Sverepec neuhrádzala. Odporca považoval toto tvrdenie za pravdivé, pretože v čase, keď poskytol informáciu Obci Sverepec, navrhovateľ neplatil poplatky mesačne tak ako mu to ukladá zákon č. 17/2004 o poplatkoch za uloženie odpadu a tento poplatok bol uhradený formou zápočtu avšak s § 4 ods. 6 Zák. č. 17/2004 Z. z. Podľa § 4 ods. 3 Zák. č. 17/2004 Z. z. príjmy z poplatkov za uloženie odpadov na skládku v členení podľa prílohy č. 1 sú príjmom rozpočtu obce, resp. obcí, v ktorých katastrálnom území sa skládka nachádza. Z uvedených ustanovení zákona teda jednoznačne vyplýva, že zákon presne upravuje splatnosť poplatku za uloženie odpadov ako aj splatnosť, v ktorej je povinný prevádzkovateľ skládky odvieť poplatky za uloženie odpadov v § 4 ods. 6 Zák. č. 17/2004 Z. z. V konaní bol predložený zápočet zo dňa 31.12.2009 o započítaní vzájomných pohľadávok a záväzkov medzi spoločnosťou navrhovateľa a Obcou Sverepec. Konkrétne boli započítané zákonné poplatky, ktoré bola povinná odvieť spoločnosť navrhovateľa vo výške 6.627,65 Eur Obci Sverepec a cena za poskytnuté služby vyúčtovaná faktúrou č. 30090539, ktorú bola povinná Obec Sverepec zaplatiť spoločnosti

navrhovateľa vo výške 12.824,96 Eur. Z faktúry č. 30090539 súd zistil, že táto bola vystavená 10.01.2010. Z uvedeného je zrejmé, že v čase uzatvorenia dohody o započítaní vzájomných pohľadávok a záväzkov nebola uvedená faktúra ani vystavená. Bez ohľadu na dodatočné vystavenie faktúry č. 30090539 je zrejmé, že spoločnosť navrhovateľa neodvádzala včas, pravidelne mesačne Obci Sverepec v roku 2009 zákonné poplatky za uloženie odpadov. Nedodrжала splatnosť tak ako jej to ukladá § 4 ods. 6 zák. č. 17/2004 Z. z. Je pravdou, že Obec Sverepec a spoločnosť navrhovateľa si v zmluve, ktorej predmetom bol vývoz komunálneho odpadu a ktorá bola uzatvorená dňa 14. 7. 2009 a na základe ktorej navrhovateľ vystavil faktúru č. 30090539, vymienili v článku IV. bod 5, že úhrada za vykonávané služby môže byť započítaná zo zákonnými poplatkami Obci Sverepec podľa zákona č. 17/2004 Z. z. Takáto dohoda medzi zmluvnými stranami ako aj dohoda o započítaní vzájomných pohľadávok a záväzkov zo dňa 31.12.2009 ale nič nemenia na tom, že do 31.12. 2009 navrhovateľ neplatil resp. neodvádzal Obci Sverepec zákonné poplatky podľa zák. č. 17/2004 Z. z. Možnosťou vzájomného vysporiadania pohľadávok a záväzkov formou zápočtu dojednanou v zmluve zo dňa 14.07.2009 nebola nijakým spôsobom dotknutá zákonom určená splatnosť zákonných poplatkov, ktoré bol navrhovateľ povinný odvieť Obci Sverepec. Táto splatnosť bola jednoznačne daná v § 4 zák. č. 17/2004 Z. z. a nebola navrhovateľom dodržaná. To znamená, že navrhovateľ mal povinnosť dodržiavať splatnosť odvedenia poplatkov podľa zákona a mal povinnosť pri nedodržaní splatnosti úroky z omeškania zaplatiť, a preto aj tvrdenie, že spoločnosť navrhovateľa nezákonne získavala finančné prostriedky patriace Obci Sverepec nie je tvrdením nepravdivým. V tomto smere teda odporca uniesol dôkazné bremeno a preukázal pravdivosť svojich tvrdení. V tomto smere porušoval zákon a zákonom určenú splatnosť poplatkov a preto nemožno uzavrieť, že tvrdenie odporcu, že spoločnosť navrhovateľa nezákonne získavala finančné prostriedky patriace Obce Sverepec, je nepravdivá. ad 3/ Odporca ďalej tvrdil, že navrhovateľ vystupuje ako majiteľ skládky v KO Sverepec. V liste zo dňa 09.11.2010 odporca uvádza, že dôkazom toho, že spoločnosť navrhovateľa vystupuje ako majiteľ skládky KO Sverepec sú vážne listky a zmluvy, ktoré podpisovala spoločnosť navrhovateľa s obecnými úradmi v okrese Púchov. Tak ako už bolo zhora uvedené vlastníkom skládky KO Sverepec bolo výlučné Mesto Považská Bystrica. Len v jeho kompetencii bolo uzatvárať odplatné zmluvy o uložení odpadu na predmetnú splátku a keďže navrhovateľ nemal žiadne zákonné ani zmluvné oprávnenie uzatvárať takéto zmluvy, neoprávnene preberal podpisovaním zmlúv s okresmi púchovského okresu postavenie vlastníka

skládky resp. preberal jeho kompetencie a preto tvrdenie odporcu o tom, že navrhovateľ vystupoval ako majiteľ skládky, je pravdivé. Odplatné zmluvy o uložení odpadu malo právo uzatvárať iba Mesto Považská Bystrica ako jediný a výlučný vlastník skládky. Podpisovaním odplatných zmlúv navrhovateľ vstupoval do pozície vlastníka skládky. ad 4/ Ďalej odporca uviedol v liste zo dňa 09.11.2010, že navrhovateľ nemal zmluvu, ktorá sa uvádza v prípravnom konaní na vybudovanie novej kazety, na prevádzkovanie skládky, ale túto zmluvu mala spoločnosť Megav Praha 1. Z rozhodnutia Slovenskej inšpekcie životného prostredia, Inšpektorátu životného prostredia Žilina č. 614-7922/2010/Chy/770290104-Z5-SP2 zo dňa 12.04.2010 súd zistil, že príslušný orgán štátnej správy - inšpekcia vydala stavebné povolenie na stavbu „Skládka odpadov NNO kazeta č. 2 Sverepec“ v areáli prevádzky „Skládka KO Sverepec“. Stavebné povolenie bolo vydané na základe žiadosti stavebníka Megaw s.r.o. Považská Bystrica zo dňa 25.11.2009. V prípravnom konaní na stavebné povolenie mal teda navrhovateľ zmluvu o prevádzkovaní skládky uzatvorenú. Bez ohľadu na chyby, ktoré Slovenská inšpekcia životného prostredia urobila v rozhodnutí č. 614-8191/2010/Chy,Mat/770290104-ZP-SP2 zo dňa 18.03.2010 je potrebné zdôrazniť, že významné pre posúdenie nároku na ochranu zásahu do dobrej povesti je posúdenie pravdivosti či nepravdivosti výroku odporcu. Odporca jednoznačne uviedol, že navrhovateľ nemá zmluvu o prevádzkovaní skládky, navrhovateľ však, mal riadne uzatvorenú zmluvu o prevádzkovaní skládky. Preto tvrdenie odporcu nie je pravdivé. ad 5/ Odporca ďalej v konaní tvrdil, že konaním navrhovateľa vznikla Obci Sverepec značná strata a nedôvera občanov. Toto tvrdenie odporca žiadnym spôsobom nepreukázal. Preto aj takéto tvrdenie, že konaním navrhovateľa vznikla Obci Sverepec značná strata a nedôvera občanov, je nepravdivé. Súd nevyhovel žalobe v časti, ktorou sa navrhovateľ domáhal uložiť odporcovi povinnosť zdržať sa neoprávnených zásahov do dobrej povesti, pretože nebolo preukázané, že odporca v nich pokračoval a pretože základným predpokladom pre vyhovenie žaloby je pokračovanie takýchto zásahov. Keďže tieto neboli ku dňu vyhlásenia rozsudku preukázané, súd návrh zamietol. Účelom zdržovacej (negatívnej) žaloby je predovšetkým dosiahnuť to, aby pôvodca zásahu *upustil* od konkrétneho neoprávneného konania. Úspech takejto žaloby je podmienený tým, že zásah musí ešte trvať. Neprichádza do úvahy tam, kde išlo o jednorázový dokonaný zásah, ako to bolo v tomto prípade. Taktiež súd nevyhovel časti návrhu, v ktorej žiadal navrhovateľ morálne zadostučinenie spočívajúce v povinnosti napísať ospravedlnenie, keďže odporca sa mal ospravedlniť navrhovateľovi za to, že formou listov, ktoré odoslal na Obecný

úrad Sverepec a poslancom Obecného zastupiteľstva mal rozširovať nepravdivé informácie, ktorými sa snažil poškodiť jej dobrú povesť a meno vo vzťahu k občanom obce a obchodným partnerom a vyvolať tak nepriaznivé dôsledky pre jej postavenie a uplatnenie v hospodárskej súťaži. List neobsahuje, aké konkrétne nepravdivé informácie mali byť odporcom rozširované, za ktoré konkrétne výroky sa má odporca ospravedlniť, keďže list zo dňa 9.11.2010 obsahoval aj pravdivé výroky, nemožno poskytnúť zadost'učinenie formou ospravedlnenia, ktoré nevymedzuje konkrétne výroky a v prípadnom adresátovi by znelo ako ospravedlnenie sa za celý obsah listu, ktorý bol čiastočne pravdivý, čo je neprípustné. Taktiež nebolo preukázané, že by odporca vyvolal nepriaznivé dôsledky pre postavenie a uplatnenie navrhovateľa v hospodárskej súťaži. Žiadne takéto dôsledky v konaní preukázané neboli. Naopak obchodná spolupráca s obcou Sverepec pokračovala. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil podľa § 19b ods. 2,3 Občianskeho zákonníka. Súd konanie v časti o zaplatenie 10.000 Eur zastavil z dôvodu čiastočného späťvzatia návrhu podľa § 96 ods. 1,2 Osp, a to za súhlasu odporcu. Na základe vykonaného dokazovania potom súd ustálil, že odporca neoprávnene zasiahol do práva na dobrú povesť navrhovateľa tvrdeniami, že sa navrhovateľ dopúšťal trestného konania, že nemal zmluvu, ktorá sa uvádza v prípravnom konaní na vybudovanie novej kazety skládky, na prevádzkovanie skládky a že žalobcovým konaním vznikla Obci Sverepec značná strata a nedôvera občanov. Naopak pravdivé boli jeho tvrdenia pokiaľ uvádzal, že navrhovateľ vystupuje ako majiteľ skládky v KO Sverepec, úmyselne uzatváral zmluvy, na ktoré nemal oprávnenie a získaval nezákonne finančné prostriedky patriace Obci Sverepec. Z uvedeného vyplýva, že navrhovateľ bol úspešný v polovici a odporca bol úspešný v polovici predmetu sporu. Zo šiestich tvrdení boli tri pravdivé a tri nepravdivé, preto súd uzavrel, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania podľa § 142 ods. 2 O.s.p. Keďže základom sporu bolo určiť, ktoré výroky odporcu boli pravdivé a ktoré boli nepravdivé, o trovách konania rozhodol s poukazom na to, že 3 výroky boli pravdivé a 3 výroky boli v liste zo dňa 09.11.2010 nepravdivé a preto rozhodol tak, že žiadnemu z účastníkov nepriznal právo na náhradu trov konania. Pre sa javí spravodlivé, aby každý z účastníkov znášal svoje trovy sám. Návrh bol v polovici podaný dôvodne, preto súd použil § 142 ods. 2 Osp. Súd zohľadnil aj fakt, že v časti o poskytnutia zadost'učinenia vo forme peňažného plnenia bolo rozhodnutie závislé na dôvodnosti či nedôvodnosti žaloby v časti o pravdivosti výrokov.

Proti tomuto rozsudku, a to jeho výroku, ktorým vo zvyšnej časti súd návrh zamietol podal v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľ. V odvolaní namietal, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a že rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. V bode I. podaného odvolania nesúhlasil s rozhodnutím súdu prvého stupňa o pravdivosti výroku, že „navrhovateľ úmyselne uzatváral zmluvy, na ktoré nemal oprávnenie“. Namietal, že súd prvého stupňa absolútne nevyhodnotil a nezaoberal sa dôkazom predloženým dňa 11.08.2011, a to síce právnou analýzou postavenia prevádzkovateľa skládky jednej z autorov zákona o odpadoch (JUDr. Boženy G CSc.), kde je jednoznačne poukázané na tú skutočnosť, že zákon o odpadoch, ani iné predpisy odpadového hospodárstva nepozná pojem vlastník skládky, ale len prevádzkovateľ skládky, ktorým navrhovateľ nepochybne je. Jemu potom vyslovene patria všetky povinnosti spojené s prevádzkou skládky, ale aj logicky vyvážené práva medzi inými aj právo uzatvárať odplatné zmluvy za uloženie odpadu. Zákon o odpadoch výslovne neustanovuje oprávnenie prevádzkovateľa skládky uzatvárať zmluvy na uloženie odpadu, k tomuto záveru však jednoznačne dospela JUDr. Božena G CSc. vo svojej analýze. Mal za to, že nie je povinný v rámci tohto konania preukázať, že ako prevádzkovateľ skládky náležalo toto právo jemu výlučne, ale stačí, aby mal súd za preukázané, že toto právo rozhodne náleží aj jemu. Súd prvého stupňa sa absolútne nevysporiadal s tým faktom, že daná problematika je upravená v zákone o odpadoch č. 223/2001, teda zákonom „lex specialis“, ktorý má prednosť pred všeobecnou právnou normou akou je Občiansky, alebo Obchodný zákonník. Ak by bola aj akceptovaná nesprávna úvaha o tom, že tento vzťah treba posudzovať podľa § 123Obč. zákonníka, kedy súd priznáva právo podpisovať zmluvy vyplývajúce z toho, že je vlastníkom skládky, nevysporiadal sa ale absolútne s tým, že akémukoľvek vlastníkovi svedčia okrem práv spojených s vlastníctvom, aj povinnosti. V rámci svojej obrany jednoznačne poukázal na znenie zákona o odpadoch, z ktorého znenia a obsahu ako takého jeho právo vyplýva, ako aj na zásadu práva „čo nie je zákonom zakázané, je dovolené“. Navrhovateľ niekoľkokrát vyzval odporcu, aby preukázal svoje tvrdenie tým, že označí ustanovenie zmluvy, ktoré porušil alebo ustanovenie právnej normy, ktorú porušil. Napriek tomu, že odporca tak neučinil, lebo ani nemohol, keďže skutočnosťou je to, že reálne nič také neexistuje. V kontexte uvedeného namietal aj nadbytočné výsluchy svedkov, lebo skutočnosť, či a ako boli v minulosti uzatvárané zmluvy nemá absolútne žiadny právny význam pre posúdenie otázky, či v zmysle zákona o odpadoch mal právo

uzatvárať takéto zmluvy a prípadne, či toto jeho právo nie je zmluvne obmedzené, alebo vylúčené. K takémuto záveru je možné dôjsť výlučne štúdiom obsahu zmluvy č. 296/2007 s Mestom Považská Bystrica a zákona o odpadoch. V zmysle uvedeného mal jednoznačne za to, že mal a má právo uzatvárať zmluvy na ukládanie odpadu, ktoré mu vyplýva z jeho postavenia „prevádzkovateľa“ skládky definované zákonom o odpadoch. Zároveň preukázateľne v zmluve č. 296/2007 s mestom nie je žiadne obmedzenie navrhovateľa v tomto smere a teda výrok odporcu je nepravdivý a navrhovateľ sa cíti byť týmto poškodený na mene a dobrej povesti. V bode II. podaného odvolania navrhovateľ ďalej namietal rozhodnutie súdu o pravdivosti výroku o tom, že „navrhovateľ získava nezákonne finančné prostriedky patriace obci Sverepec“. Navrhovateľ s týmto záverom súdu prvého stupňa nesúhlasí a namieta to, že tvrdenie odporcu, že tým mal na mysli to, že navrhovateľ neplatil poplatky za odpad obci Sverepec v zmysle príslušného zákona a tieto boli uhradené až po splatnosti, ktorá je upravená priamo v zákone. Tak ako už uviedol v písomnom podaní, v predmetnom difamujúcom liste bolo konkrétne a zreteľne uvedené na inom mieste, že navrhovateľ neplatil poplatky podľa zákona. Odporca však na inom mieste listu uviedol daný výrok, z ktorého vôbec nie je zrejmé, čo myslel tým, že navrhovateľ nezákonne získaval prostriedky patriace obci Sverepec. Poukázal na to, že v adresátovi listu bezo sporu uvedená formulácia vzbudzuje dojem, že navrhovateľ podniká nekalým spôsobom a zámerne nechal priestor na fantáziu adresáta, tým, že nekonkretizoval konanie porušujúce zákon. Logicky teda v adresátovi listu vzbudí toto tvrdenie dojem, že sa jedná a môže jednáť o konanie a páchanie trestnej činnosti definované zákonom č. 367/2000 Z.z. o ochrane pred legalizáciou príjmov z trestnej činnosti. Z týchto dôvodov nevidel dôvod, aby súd vyhodnotil dané tvrdenie ako nepravdivé. Toto tvrdenie treba posudzovať samostatne, ale aj v kontexte celého obsahu listu. Vzhľadom na to, že v predmetnom liste na inom mieste nižšie je presne uvedená informácia o tom, že navrhovateľ neplatil riadne a včas poplatky, má za to, že daná informácia mala byť jednoznačne vyhodnotená ako informácia difamujúca a prekračujúca výpovednú hodnotu zistenej informácie. Z tohto dôvodu mal za to, že výrok odporcu je nepravdivý, tým že je nepresný a nekonkretizovaný ako informácia a navrhovateľ sa cíti byť týmto poškodený na mene a dobrej povesti. Navrhovateľ ďalej v odvolaní v bode III. napáda výrok o tom, že „vystupuje ako majiteľ skládky v KO Sverepec“ ako pravdivý. Tento absurdný záver súd vyvodil z toho, že navrhovateľ podpisoval zmluvy, na ktoré mal podľa zdôvodnenia súdu výlučne právo len vlastník. Sú rovnako ako odporca ignorovali jeho návrhy, aby predložili exaktný dôkaz o tomto tvrdení, kde

navrhovateľ vystupuje alebo sa sám označuje ako vlastník skládky. Podľa jeho názoru súdu použil absolútne mylný právny výklad a poukázal v tejto súvislosti na odôvodnenie a argumentáciu v čl. I tohto odvolania, ktorý s týmto súvisí. Z týchto dôvodov považoval uvedený výrok za nepravdivý a týmto výrokom sa cíti byť poškodený na mene a dobrej povesti. V bode IV. navrhovateľ ďalej namietal tú skutočnosť, že súd rozhodol o nepriznaní morálneho zadosťučinenia spočívajúcom v povinnosti odporcu napísať ospravedlnenie tak, ako to bolo uvedené v upravenom žalobnom návrhu. Ak by aj akceptoval záver súdu, ktorý vyslovene uznal, že odporca neoprávnene zasiahol do práva na dobrú povesť troma tvrdeniami bez toho, aby využil svoju právomoc a navrhovaný petit v zmysle jeho zákonných oprávnení modifikoval podľa zistených záverov a zaviazal odporcu k ospravedlneniu sa za výroky nepravdivé, nemôže ale akceptovať, že odporca nebude za tento zásah absolútne žiadnym spôsobom potrestaný. Toto je pre neho absolútne nepochopiteľné a neakceptovateľné rozhodnutie porušujúce jeho práva a obchádzajúce účel právnej ochrany upravujúcej práva osôb ako takej. V tejto súvislosti poukázal na právny názor JUDr. F. [redacted] vo svojom komentári k Občianskeho zákonníku k § 19b, ako aj na ust. § 11 Obč. zákonníka. Mal jednoznačne za to, že konanie odporcu spĺňa znaky neoprávneného zásahu do dobrej povesti navrhovateľa a za takýto zásah je objektívne nutné považovať následok, ktorý pociťoval najmä v pracovnej sfére. Skutočnosť, že sa šírili o ňom difamujúce a nepravdivé údaje, malo negatívny dopad na jeho pracovné a profesné aktivity a tieto okolnosti je nutné považovať za neoprávnený zásah vyvolaný konaním odporcu, ktorý konal spôsobom porušujúcim právom chránené záujmy navrhovateľa. V bode V. podaného odvolania navrhovateľ namieta rozhodnutie súdu o trovách konania a právneho zastúpenia. Uviedol, že nevyvolal zbytočne a svojvoľne súdny spor, chránil svoje práva a právom chránené záujmy. Naopak odporca svojim konaním spôsobil, že bol donútený po opakovanom a neustálom atakovaní svojej osoby odporcom domáhať sa svojich práv na súde. Sám konajúci súd uznal, že zo strany navrhovateľa sa nejednalo o svojvoľné a bezúspešné bránenie práva, kedy súd priznal, že odporca neoprávnene zasiahol do práv navrhovateľa. Z týchto dôvodov žiadal, aby odvolací súd jeho žalobnému návrhu v plnom rozsahu vyhovel a zároveň mu priznal nárok na úhradu trov konania.

Odporca v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhovateľa navrhol rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti ako vecne správny potvrdiť. Pokiaľ navrhovateľ v bode I. odvolania

nesúhlasí s rozhodnutím súdu o pravdivosti výroku, že „navrhovateľ úmyselne uzatváral zmluvy, na ktoré nemal oprávnenie“, k tomu uviedol, že zákon č. 223/2001 Z.z. neobsahuje žiadne ustanovenie, ktoré by oprávňovalo prevádzkovateľa skládky na uzatváranie zmlúv a ani zmluva medzi navrhovateľom a Mestom Považská Bystrica žiadne takéto oprávnenie nemá. Bol toho názoru, že súd správne zhodnotil situáciu, pretože práve v prípade, keď špeciálny zákon neobsahuje ustanovenia o možnosti a oprávnení uzatvárať odplatné zmluvy prevádzkovateľom skládky, je nevyhnuté použiť všeobecný právny predpis, v tomto prípade Občiansky zákonník a jeho ustanovenia o vlastníctve. Pokiaľ navrhovateľ v podanom odvolaní poukazuje na výklad zákona o odpadoch od fyzickej osoby JUDr. Boženy G , poukázal na to, že súd nemá vôbec povinnosť vysporiadavať sa výkladom zákona fyzickej osoby. Z odvolania navrhovateľa, ako aj celého konania, ktoré mu predchádzalo je zrejmé, že navrhovateľ neberie do úvahy, že predmetná skládka má aj svojho vlastníka, ktorým je Mesto Považská Bystrica a že s vlastníckym právom sú spojené oprávnenia vlastníka uvedené v § 123 Obč. zák. Pokiaľ v bode II. odvolania navrhovateľ namieta rozhodnutie súdu o pravdivosti výroku, že „navrhovateľ získava nezákonne finančné prostriedky patriace obci Sverepec“, táto skutočnosť bola jednoznačne preukázaná, keďže navrhovateľ neodvádzal poplatky za uloženie odpadov Obci Sverepec tak, ako mu to ukladá zákon. Sám navrhovateľ predložil doklad o zápočte, čo ale nie je spôsob platby, ktorý je v súlade so zák. č. 17/2004 Z.z. o poplatkoch za uloženie odpadu. Navrhovateľ teda neodvádzal poplatky mesačne ako mu to ukladá zákon, čím získaval nezákonne finančné prostriedky patriace Obci Sverepec. Pokiaľ sa týka námietky navrhovateľa, že uvedený výrok vzhľadom na to, že v liste už neplatenie poplatkov je spomenuté na inom mieste, značí niečo iné, alebo že dokonca by mohol vzbudiť podozrenie legalizácie príjmov z trestnej činnosti, tieto považoval za absurdné a účelové. Je nevyhnutné sledovať výrok v jeho kontexte s celým obsahom listu. Pokiaľ navrhovateľ v bode III. napáda výrok, že navrhovateľ vystupuje ako majiteľ skládky v KO Sverepec, aj v tomto smere sa stotožnil s právnym názorom súdu prvého stupňa, ktorý vyhodnotil tento výrok ako pravdivý. Mal za to, že súd správne vyhodnotil, že iba vlastník skládky má právo uzatvárať zmluvy a preto v prípade, že navrhovateľ uzatváral zmluvy s obcami v púchovskom okrese, vystupoval ako vlastník (majiteľ) skládky. V tejto súvislosti poukázal na svedeckú výpoveď bývalého primátora Mesta Považská Bystrica, z ktorej vyplýva, že mesto na takéto uzavretie zmlúv nedalo súhlas a o ich uzavretí sa dozvedelo až následne. Pokiaľ navrhovateľ v bode IV. podaného odvolania namietal tú skutočnosť, že súd rozhodol o nepriznaní

morálneho zadosťučinenia spočívajúcom v povinnosti odporcu napísať ospravedlnenie tak, ako bolo uvedené v upravenom žalobnom návrhu, aj v tejto časti sa stotožnil s rozhodnutím súdu prvého stupňa, nakoľko žiadne ustanovenie O.s.p. neoprávnenie súd na takú zmenu petitu, ako si to predstavoval navrhovateľ. Uviedol, že súd môže priznať navrhovateľovi len časť uplatneného nároku a zvyšnú časť návrhu zamietnuť, avšak iba v prípade jasnosti a určitosti petitu. Navrhovateľom zle a priveľmi všeobecne formulovaný petit v časti ospravedlnenia neumožňoval súdu v rámci jeho moderačného oprávnenia tento úplne zmeniť a zaviazať odporcu na ospravedlnenie iba niektorých výrokov. Súd by tak ako si to predstavuje navrhovateľ mohol urobiť jedine v prípade, keby petit v časti žiadosti na ospravedlnenie obsahoval všetky jednotlivé výroky, ktorými sa zasiahlo do ochrany dobrej povesti a súd by zaviazal na ospravedlnenie iba tých, pri ktorých mal za preukázané, že boli nepravdivé a vo zvyšku by návrh zamietol. Ďalej uviedol, že v celom konaní nebolo preukázané, že by uvedený list spôsobil akýkoľvek škodlivý následok. Zdôraznil, že práve tam, kde by mal podľa navrhovateľa vzniknúť najškodlivejší následok, teda v obchodnej spolupráci s Obcou Sverepec, ktorej poslancom a starostovi bol predmetný list zaslaný, prebieha obchodná spolupráca aj naďalej a ten istý starosta Obce Sverepec, na ktorého tvrdenie o škodlivom následku sa navrhovateľ odvoláva, podpísal aj ďalšie zmluvy s navrhovateľom. Z uvedeného vyplýva, že žiadny škodlivý následok navrhovateľovi nevznikol a jeho tvrdenia v odvolaní sú iba účelové a ničím nepodložené. Súhlasil aj s rozhodnutím súdu prvého stupňa vo výroku o náhrade trov konania, bol toho názoru, že navrhovateľ ešte môže byť rád, že nebol zviazaný na náhradu časti trov odporcovi, keď v časti o poskytnutí zadosťučinenia vo forme peňažného plnenia bolo konanie zastavené, a to z dôvodu čiastočného späťvzatia návrhu navrhovateľom v priebehu konania. Uplatnil si náhradu trov odvolacieho konania vo výške 79,58 eur.

Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd preskúmal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania v napadnutom rozsahu (vo výroku, ktorým bol v prevyšujúcej časti návrh navrhovateľa zamietnutý a vo výroku o náhrade trov konania) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 212 ods. 1, § 214 ods. 2 v spojení s § 156 ods. 3 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné.

Odvolaací súd preskúmal všetky námietky, ktoré boli v odvolaní navrhovateľom vznesené a v celom rozsahu sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku. Odôvodnenie napadnutého rozsudku považuje za dostatočné a presvedčivé (§ 157 ods. 2 O.s.p.) a preto naň poukazuje v zmysle 219 ods. 2 O.s.p. Na zdôraznenie správnosti a k odvolacím námietkam navrhovateľa dodáva nasledovné:

Podľa ust. § 19b ods. 2 Obč. zákonníka pri neoprávnenom použití názvu právnickej osoby sa možno domáhať na súde, aby sa neoprávnený užívateľ zdržal jeho užívania a odstránil závadný stav, možno sa tiež domáhať primeraného zadosťučinenia, ktorý sa môže požadovať aj v peniazoch.

Podľa § 19b ods. 3 Obč. zákonníka odstavec 2 platí primerane aj pre neoprávnený zásah do dobrej povinnosti právnickej osoby.

Ochrana povesti právnickej osoby sa týka každého neoprávneného zásahu, bez ohľadu na to, či došlo len k ohrozeniu alebo aj k priamemu porušeniu samotnej dobrej povesti právnickej osoby. Zodpovednosť konajúceho subjektu je objektívna, bez ohľadu na zavinenie na strane ohrozovateľa alebo porušovateľa práva. Prostriedky tejto ochrany sú rovnaké, ako sú prostriedky ochrany názvu právnickej osoby, vrátane zadosťučinenia. Na ochranu názvu a povesti právnickej osoby, prípadne neoprávneného zásahu slúžia prostriedky súdnej ochrany, ktorými súd zdržovacia žaloba, odstraňovacia žaloba, ktorá smeruje k odstráneniu trvajúceho závažného stavu a satisfakčná žaloba. Ochrana poskytuje súd, ktorého úlohou je posúdiť, či neoprávnený zásah v podobe zásahu do dobrej povesti je objektívne spôsobilý privodiť ujmu na chránených imateriálnych hodnotách. Zákon neposkytne ochranu proti akémukoľvek zásahu, ale len proti takému zásahu, ktorý je neoprávnený. Neoprávnený zásah musí byť spôsobilý privodiť ujmu na dobrej povesti právnickej osoby z hľadiska jej postavenia v spoločnosti.

Navrhovateľ sa podaným návrhom domáhal určenia, že odporca listom zo dňa 09.11.2010 adresovaným Obci Sverepec a poslancom obce, neoprávnene zasiahol do jeho práva na ochranu mena a dobrej povesti nepravdivými tvrdeniami špecifikovanými v petite žaloby, ďalej sa domáhal uloženia povinnosti odporcovi zdržať sa neoprávnených zásahov do dobrej povesti

a morálneho zadosťučinenia spočívajúceho v napísaní ospravedlnenia doručenom na Obecný úrad Sverepec a všetkým poslancom obecného zastupiteľstva a jeho zverejnenia na verejnej tabuli v Obci Sverepec. Súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom určil, že odporca zaslaním listu zo dňa 09.11.2010 adresovaným Obci Sverepec a poslancom obce neoprávnene zasiahol do práva na ochranu mena a dobrej povesti navrhovateľa tým, že nepravdivo uviedol, že „navrhovateľ sa dopúšťal trestného konania“, že „nemal zmluvu, ktorá sa uvádza v prípravnom konaní na vybudovanie novej kazety“ a že „navrhovateľovým konaním vznikla Obci Sverepec značná strata a nedôvera občanov“. Vo zvyšnej časti tvrdení uvedených v liste zo dňa 09.11.2010, že „navrhovateľ úmyselne uzatváral zmluvy, na ktoré nemal oprávnenie“, že „navrhovateľ získava nezákonne finančné prostriedky patriace Obci Sverepec“, že „navrhovateľ vystupuje ako majiteľ skládky v KO Sverepec“, ďalej v časti žaloby, ktorou sa navrhovateľ domáhal uloženia povinnosti odporcovi zdržať sa neoprávnených zásahov do dobrej povesti a morálneho zadosťučinenia spočívajúceho v napísaní ospravedlnenia, žalobu ako nedôvodnú zamietol. Odvolanie navrhovateľa smeruje proti výroku rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd v prevyšujúcej časti návrh zamietol.

K podanému odvolaniu navrhovateľa a k jednotlivým odvolacím námietkam navrhovateľa odvolací súd uvádza nasledovné:

Navrhovateľ v bode I. podaného odvolania nesúhlasí so zamietajúcim rozhodnutím súdu prvého stupňa o pravdivosti výroku uvedenom v liste zo dňa 09.11.2010, „že navrhovateľ úmyselne uzatváral zmluvy, na ktoré nemal oprávnenie“, pričom je toho názoru, že on ako prevádzkovateľ skládky toto oprávnenie má a vyplýva mu zo zákona o odpadoch, ako aj zo zásady „čo nie je zákonom zakázané, je dovolené“. Z obsahu spisu vyplýva, že navrhovateľ v roku 2009 ako prevádzkovateľ skládky komunálneho odpadu vo Sverepci uzatvoril zmluvy s viacerými obcami púchovského okresu, v ktorých sa zaviazal uložiť odpad na skládku komunálneho odpadu vo Sverepci, vyprodukovaný a dovezený obcami púchovského okresu. Zo zmluvy č. 296/2007 uzatvorenej medzi Mestom Považská Bystrica a spoločnosťou Megaw spol. s r.o. vyplýva, že v zmluve boli presne definované povinnosti spoločnosti Megaw spol. s r.o., a to v článku IV. bod 4.1 a bod 4.2. Zmluva neobsahuje žiadne písomné ustanovenie o tom, že by bol navrhovateľ, resp. spoločnosť Megaw spol. s r.o. oprávnená uzatvárať vo

vlastnom mene zmluvy s inými subjektami o uložení odpadu na skládku komunálneho odpadu Sverepec. Taktiež takéto oprávnenie nevyplýva navrhovateľovi ako prevádzkovateľovi skládky zo žiadneho ustanovenia zákona č. 223/2001 Z.z. o odpadoch. Z obsahu spisu taktiež nepochybne vyplýva, že v rozhodnom období od júna do augusta 2009 bolo vlastníkom skládky komunálneho odpadu vo Sverepci Mesto Považská Bystrica. Aj podľa názoru odvolacieho súdu odplatné zmluvy o uložení odpadu na skládku vo Sverepci bolo oprávnené uzatvárať iba Mesto Považská Bystrica ako vlastníkom skládky komunálneho odpadu a nie spoločnosť navrhovateľa. Vzhľadom k tomu, že zákon o odpadoch č. 223/2001 Z.z. neobsahuje žiadne ustanovenie, ktoré by oprávňovalo prevádzkovateľa skládky na uzatváranie zmlúv a ani zmluva medzi navrhovateľom a Mestom Považská Bystrica žiadne takéto oprávnenie nemá, treba vyvodit', že odporca v liste zo dňa 09.11.2010 pravdivo uviedol, že navrhovateľ uzatváral zmluvy, na ktoré nemal oprávnenie. Súd prvého stupňa vyslovil správny právny názor, že v prípade neexistencie príslušných ustanovení v zákone o odpadoch je potrebné použiť všeobecnú úpravu o vlastníckom práve uvedenú v Občianskom zákonníku, a to ust. § 123 Obč. zákonníka. Z ust. § 123 Obč. zákonníka vyplýva, že vlastníkom je v medziach zákona oprávnený predmet svojho vlastníctva držať, užívať, používať jeho plody a úžitky a nakladať s ním. Vzhľadom k tomu, že vlastníkom skládky komunálneho odpadu vo Sverepci bolo v rozhodnom období Mesto Považská Bystrica, odplatné zmluvy o uložení odpadu na skládku vo Sverepci bolo oprávnené uzatvárať iba Mesto Považská Bystrica. V tomto smere odporca v liste zo dňa 09.11.2011 neuviedol nepravdivú informáciu a preto návrh navrhovateľa v tejto časti nebol opodstatnený. Keďže sa jednalo o pravdivé tvrdenie odporcu, nemožno hovoriť o neoprávnenom zásahu.

V bode II. podaného odvolania navrhovateľ namieta nesprávne zamietajúce rozhodnutie súdu o pravdivosti výroku uvedenom v liste zo dňa 09.11.2010, že „navrhovateľ získava nezákonne finančné prostriedky patriace Obci Sverepec“. Z obsahu spisu jednoznačne vyplýva, že navrhovateľ neodvádzal poplatky za uloženie odpadov Obci Sverepec v zmysle zák. č. 17/2004 Z.z. o poplatkoch za uloženie odpadu. Sám navrhovateľ predložil doklad o zápočte, čo ale nie je spôsob platby, ktorý je v súlade so zákonom č. 17/2004 Z.z. Z ust. § 4 ods. 6 cit. zákona vyplýva, že prevádzkovateľ skládky alebo odkaliska odvedie poplatky za uloženie odpadov mesačne podľa ods. 2 do posledného pracovného dňa kalendárneho mesiaca nasledujúceho po mesiaci, kedy bol odpad na skládke odpadov alebo na odkalisku uložený.

Z citovaného ustanovenia zákona jednoznačne vyplýva, že zákon presne stanovuje splatnosť poplatku za uloženie odpadu, v ktorej je povinný prevádzkovateľ skládky odvieť poplatky za uloženie odpadov. Navrhovateľ v konaní predložil zápočet zo dňa 31.12.2009 o započítaní vzájomných pohľadávok a záväzkov medzi spoločnosťou navrhovateľa a Obcou Sverepec, z ktorého je však zrejmé, že spoločnosť navrhovateľa neodvádzala včas, pravidelne, mesačne Obci Sverepec v roku 2009 zákonné poplatky za uloženie odpadov, nedodrжала splatnosť tak, ako jej to ukladá zákon č. 17/2004 Z.z. v § 4 ods. 6. Aj keď medzi navrhovateľom a Obcou Sverepec bola uzavretá dohoda o započítaní vzájomných pohľadávok a záväzkov ku dňu 31.12.2009, táto skutočnosť nič nemení na tom, že do 31.12.2009 navrhovateľ neplatil, resp. neodvádzal Obci Sverepec zákonné poplatky podľa zák. č. 17/2004 Z.z.. Zo zákona č. 17/2004 Z.z. teda jednoznačne vyplýva, že navrhovateľ mal povinnosť dodržiavať splatnosť odvedenia poplatkov podľa tohto zákona a mal aj povinnosť pri nedodržaní splatnosti zaplatiť úroky z omeškania a preto aj tvrdenie odporcu v liste zo dňa 09.11.2010, že spoločnosť navrhovateľa nezákonne získavala finančné prostriedky patriace Obci Sverepec nie je tvrdením nepravdivým. V tomto smere teda odporca uniesol dôkazné bremeno a preukázal pravdivosť svojich tvrdení, preto odvolacie námietky navrhovateľa neboli opodstatnené.

V bode III. podaného odvolania navrhovateľ nesúhlasí so zamietajúcim rozhodnutím súdu o pravdivosti výroku uvedenom v liste zo dňa 09.11.2010, že „navrhovateľ vystupuje ako majiteľ skládky v KO Sverepec“, ktorý súd vyhodnotil ako pravdivý. V tomto smere súd prvého stupňa správne vyhodnotil, že vlastníkom skládky KO Sverepec bolo výlučne Mesto Považská Bystrica a bolo len v jeho kompetencii uzatvárať ostatné zmluvy o uložení odpadu na predmetnej skládke. Vzhľadom k tomu, že navrhovateľ nemal žiadne zákonné ani zmluvné oprávnenie uzatvárať odplatné zmluvy o uložení odpadu s inými subjektami, je preto tvrdenie odporcu o tom, že navrhovateľ neoprávnene vystupoval ako majiteľ skládky pravdivé. Keďže odporca v liste zo dňa 09.11.2010 uviedol v tomto smere pravdivú informáciu, nemožno jeho konanie považovať za zásah do dobrej povesti navrhovateľa. Odvolanie navrhovateľa bolo preto aj v tejto časti neopodstatnené.

V bode IV. podaného odvolania navrhovateľ ďalej namieta zamietnutie návrhu v časti nepriznania morálneho zadost'učinenia spočívajúcom v povinnosti odporcu napísať

ospravedlnenie tak, ako bolo uvedené v upravenom žalobnom návrhu. Súd prvého stupňa svoje rozhodnutie o zamietnutí návrhu navrhovateľa v tejto okrem iného odôvodnil tým, že list navrhovateľa formulovaný v žalobnom petite neobsahuje, aké konkrétne nepravdivé informácie mali byť odporcom rozširované, za ktoré konkrétne výroky sa má odporca ospravedlniť. Keďže list zo dňa 09.11.2010 obsahoval aj pravdivé výroky, nemožno poskytnúť zadosťučinenie formou ospravedlnenia, ktoré nevymedzuje konkrétne výroky a v prípadnom adresátovi by znelo ako ospravedlnenie sa za celý obsah listu, ktorý bol čiastočne pravdivý, čo je neprípustné. Taktiež nebolo preukázané, že by odporca vyvolal nepriaznivé dôsledky pre postavenie a uplatnenie navrhovateľa v hospodárskej súťaži, naopak obchodná spolupráca navrhovateľa s Obcou Sverepec pokračovala. Odvolací súd považuje rozhodnutie súdu prvého stupňa aj v tejto časti za vecne správne. Z vykonaného dokazovania súdom prvého stupňa nebolo preukázané, že znenie listu zo dňa 09.11.2010 vyvolalo nepriaznivé dôsledky, ktoré by ohrozili dobré meno a povesť navrhovateľa, o čom svedčí aj to, že navrhovateľ naďalej podniká v tomto odvetví, je vlastníkom novej kazety, ktorá sa nachádza na pozemku Obce Sverepec, uzatvára nové zmluvy o uložení odpadu a spolupracuje s Obcou Sverepec. Taktiež navrhovateľov žiadny obchodný partner nevypovedal zmluvu v súvislosti s uvedeným listom a navrhovateľovi nevznikol žiadny škodlivý následok v súvislosti s konaním odporcu. Nebolo teda preukázané, že by odporca vyvolal nepriaznivé dôsledky pre postavenie a uplatnenie navrhovateľa v hospodárskej súťaži. Za tohto stavu boli odvolacie námietky navrhovateľa nedôvodné. Rovnako nedôvodné boli aj odvolacie námietky navrhovateľa proti výroku rozsudku súdu prvého stupňa o náhrade trov konania, o ktorých rozhodol súd podľa § 142 ods. 2 O.s.p. tak, že žiadnemu z účastníkov nepriznal právo na náhradu trov konania. Je potrebné poukázať, že predmetom konania boli tri žalobné petity, a to určenie, že odporca listom zo dňa 09.11.2010 neoprávnene zasiahol do práva navrhovateľa na ochranu mena a dobrej povesti, pričom súd ustálil, že tri výroky v tomto liste boli pravdivé a tri boli nepravdivé, ďalej žaloba o zdržanie zásahu do dobrej povesti právnickej osoby, v ktorej časti bol návrh navrhovateľa zamietnutý a satisfakčná žaloba spočívajúca v písomnom ospravedlní, v ktorej časti bol taktiež návrh navrhovateľa zamietnutý. Znamená to, že obaja účastníci boli v konaní čiastočne úspešní a neúspešní, preto súd prvého stupňa pri rozhodovaní o náhrade trov konania správne použil ust. § 142 ods.2 O.s.p. a žiadnemu z účastníkov nepriznal právo na náhradu trov konania.

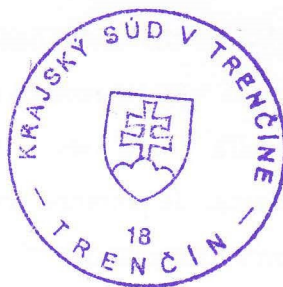
Z týchto dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti vo výroku, ktorým vo zvyšnej časti návrh navrhovateľa zamietol a vo výroku o náhrade trov konania podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správny potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1, § 142 ods. 1 a § 151 ods. 1 O.s.p.. Úspešnému odporcovi priznal náhradu týchto trov podľa § 11 ods. 1 písm. a) a § 16 ods. 3 vyhl. č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v platnom znení, za jeden úkon právnej služby – písomné vyjadrenie k odvolaniu á 58,69 Eur, režijný paušál 7,63 Eur, 20% DPH 13,26 Eur, spolu v sume 79,58 Eur.

Toto rozhodnutie prijal senát krajského súdu jednomyseľne.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Trenčíne, dňa 13. februára 2014

JUDr. Oľga Lichnerová
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Tamara Č